

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa R. A.
przeciwko R. M.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 września 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 kwietnia 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód R. A. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 kwietnia 2018 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 29 listopada 2016 r., oddalającego jego powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności przeciwko R. M.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., podnosząc, że w sprawie zachodzi potrzeba dokonania wykładni terminu „zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane” z art. 840 § 1 pkt 2 zd. 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją z dnia 10 lipca 2015 r. Skarżący powołał się także na oczywistą

zasadność skargi, wynikającą z faktu, że Sąd Apelacyjny stwierdził brak podstaw do badania kwestii związanych z okolicznościami nabycia przez pozwanego w drodze indosu weksla wypełnionego na kwotę 181 334 zł.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego wskazania, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Konieczny jest również opis wątpliwości związanych z wykładnią powołanych przepisów, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15; z dnia 27 listopada 2015 r., IV CSK 330/15 - nie publ.), przy czym nie chodzi tu o rozbieżności w wykładni pomiędzy sądem pierwszej i drugiej instancji, które orzekały w danej sprawie (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2014 r., IV CSK 505/13, nie publ.). Jeżeli jednak Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii wykładni powołanych przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu, brak jest interesu publicznego w przyjęciu takiej skargi (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2014 r., II UK 515/13; z dnia 16 lipca 2013 r., II UK 142/13 – nie publ.).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powód powołał się na rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczące wskazanej przez niego kwestii. W szczególności przytacza wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2016 r., II CSK 489/16, z którego wynika, że „regulacja zawarta w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. ma na celu wyeliminowanie z podstawy żądania pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego obejmującego orzeczenie sądowe takich okoliczności faktycznych, które zostały pominięte w postępowaniu rozpoznawczym jako spóźnione albo nie zostały w ogóle zgłoszone”. Trzeba przyznać, że teza tego wyroku publikowana w systemach informacji prawnej może

prorowadzić do opacznych wniosków, ponieważ jej rozumienie może być dwojakie. Niemniej, aby stwierdzić rzeczywistą rozbieżność orzeczniczą, należy zapoznać się z brzmieniem całego uzasadnienia orzeczenia. Wyrok ten zapadł na tle stanu faktycznego podobnego do okoliczności niniejszej sprawy. Skarga kasacyjna osoby dążącej do obalenia wyroku sądu drugiej instancji w oparciu o okoliczności, które mogły być podniesione w postępowaniu prowadzącym do wydania tytułu egzekucyjnego, została oddalona. Sąd Najwyższy podkreślił, że art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. nie może służyć sanowaniu uchybień strony, która we właściwym czasie nie wystąpiła ze stosownym zarzutem lub korygowaniu błędów sądu orzekającego, który zarzut taki przeoczył. Pogląd ten Sąd Najwyższy wyraził również wcześniej w uchwałach z dnia 21 lipca 2010 r., III CZP 47/10, OSNC 2010, nr 12, poz. 165 oraz z dnia 23 maja 2012 r., III CZP 16/12, OSNC 2012, nr 11, poz. 129. W obliczu tych faktów nie sposób przyjąć tezy skarżącego o występowaniu rozbieżności orzeczniczych w odniesieniu do wykładni wskazanego przepisu. Przeciwnie, o ile przepis ten w poprzednim brzmieniu istotnie wzbudzał wątpliwości, o tyle orzecznictwo Sądu Najwyższego dokonało jego jednolitej wykładni, która następnie została wprowadzona do ustawy na mocy jej nowelizacji.

Z kolei dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich

naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Argumenty skarżącego w tym zakresie nie mogą się ostać, ponieważ zarzut związany ze spornym wekslem został już podniesiony i rozpatrzony w toku postępowania prowadzącego do wydania tytułu egzekucyjnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej.

aj